

трѣба да бѣде съставено съобразно съ числото на неприятелите. Това трѣба да стане само тогава, когато има доволно причини да са мисли, че отъ това нападение ще да произлѣзе полза; а ако четоводецътъ е опитенъ човѣкъ и ако е познатъ добре съ четническите правила, то почти съкога ще да има успѣхъ. Така, навримвръ, ако неприятельтъ е доволно ягкъ, то той ще да нападне на четата съ открита сила; а ако захване да употрѣблява различни маневри, т. е. ако са старае да излѣже четата и да отклони вниманието ѣ отъ онова мѣсто, на което сж са срѣцнале, то това явно вече доказва, че той е слабъ и че има голѣми и важни причини да отвлѣче четата на страна и да очисти пътьтъ, по който ще да премине неговото отдѣление. Трѣба да забѣжиме тука и това, че четоводците почти съкога трѣба да праватъ противното на онова, щото ги накарва неприятельтъ имъ да праватъ. И така, четоводецътъ е длѣженъ да прави онова, щото казахме по-горе и